

han meente, paa Hovedet, ved at sætte Afgiften for Gæstgiveri og Krohold lavere end for anden Brændeviinshandel, idet det jo er en bekjendt Sag, at Kroholdsnæringen ingenlunde er den fordelagtige Næringsdrift mere, som den har været i tidligere Tid. Den gaaer paa de allerfeste Steder tilbage, fornemmelig begrundet paa Befolkningens Tilhøieligheder. Tidligere reisste man ikke meget langt, inden man skulde ind i en Kro. Jeg kan erindre fra min Ungdom, naar jeg reisste med Postbefordringen, hvor ofte man maatte bede, og jeg mindes tydeligt, naar Bønderne kom hjem fra den samme Kjøbstad som jeg, i hvor mange Kroer de da maatte ind. Jeg har været med ind i 2 à 3 Kroer paa en Strækning af 3 Mile; dette er ikke Tilfældet mere. Veiene ere blevne bedre, Befordringen er bleven bedre, og Befolkningens Tendens er bleven en heelt anden, end den har været. Nu skynder den agerbrugende Befolkning sig med at komme til Kjøbstaden og afsætte sine Producter, afsjøre sine Forretninger der og snarest muligt komme hjem, istedetfor at den tidligere havde større Lust til at tilbringe en god Deel Tid i Kroerne. Den anden Grund, hvorfor Kronæringen er gaaet tilbage, er jo Udviklingen af Fernbaanettet her i Landet. Kroer, som tidligere vare værdifulde Eiendomme, have nu tabt Størstedelen af deres Værdi. Paa den anden Side kan der ikke undværes Kroer omkring paa Landet. De Reisfende, som færdes der, maae jo have Udgang til at komme i Huus tilligemed deres Heste. Disse Kroer maae saaledes opretholdes, og da de jo ifølge Forholdenes Natur maae have Ret til Udfænkning af Spirituosa, synes det naturligt at give dem Udgang til at faae Ret til at forhandle Brændeviin, men naar man stiller Fordringer til Kroerne, som de skulle opfylde for de Reisfendes Skyld, bør man ogsaa lette dem denne Opgave, noget ved at sætte Afgiften lavere end for anden Brændeviinshandel. Ærede Medlemmer vilde see, at de øvrige Forandringer, som ere foretagne

i det Lovforslag, som ifjor forelaa i Folkethinget, ikke ere meget væsentlige, men da jeg nu har Ordet, skal jeg tillade mig med et Par Ord at berøre enkelte af dem. Det ærede Thing vil mindes, at det i § 3 i det Lovforslag, som blev vedtaget her ifjor, var foreslaaet, at af det Beløb, der ifølge § 2 skulde erlægges som en aarlig Afgift af den deri betegnede Næring, skulde Halvdelen tilfalde Statskassen, hvorimod den anden Halvdeel saavel som Betalingen for Næringsbeviset, der blev at løse i Genhold til Loven, skulde tilfalde de Fattiges Kasse. Denne Bestemmelse har jeg ikke optaget i Lovforslaget, og dette er billiget af det andet Thing. Mine Grunde, hvorfor jeg ikke har gjort det, ere deels den, at jeg i det Hele taget ikke tror, at det er rigtigt at tillægge de Fattiges Kasse den Slags Indtægter. Naar man kan paa vise, at de Fattiges Kasse har Udfigt til fra flere forskjellige Sider, at faae en aarlig Indtægt, vilde man efter min Anskuelse derved svække den Interesse, der ellers kunde være tilstede derfor rundt omkring i Communerne. Den anden Grund er den, at der, som ærede Medlemmer bekjendt, er nedsat en Commission for at tage hele Fattigvæsenets Omordning under Overveelse. Det er efter min Formening høist sandsynligt, at denne Fattigcommission vil komme til at foreslaae, at man deler Fattigvæsenet i to Dele, et frivilligt Fattigvæsen og et tvungent Fattigvæsen; men skulde dette finde Medhold, naar der engang i Tiden paa Grundlag deraf bliver udarbejdet et Lovforslag, som forelægges Rigsdagen, vil Jølgen deraf jo være den, at hele den nuværende Organisation for de Fattiges Kasse vil blive forandret. Jeg mener derfor, at det vil være tidnok til den Tid at tage Bestemmelse om, hvilke Indtægter der skal tilflyde det frivillige Fattigvæsen, og hvorledes det bedst kan ordnes. Dertil kommer jo den Ting, at Størstedelen af de Indtægter, der falde paa lignende Maade som Mulcter eller Stigt, ere bestemte til at skulle tilflyde Communeens